

Demokratia, tasa-arvo, sinnikäs sairaanhoito, kestävä koulutusjärjestelmä, vapaa maa. Muun muassa näistä elämme kunniavelassa sodassa kaatuneille.

Tänään muistelemme Suomen itsenäisyyden käsittämättömän kallista hintaa. Kunnioitus ja muistaminen kuuluu kuitenkin vuoden jokaiselle päivälle. Ne tulee pitää mielessä arjessa niin vapailta teillä kävellessä kuin suomen kieltä käytettäessäkin.

Omassa elämässäni asepalvelukseen hakeminen ja Venäjän hyökkäys Ukrainaan, demokraattiseen Euroopan maahan, on saanut minut yhä useammin ajattelemaan niitä uhrauksia, joita suomalaiset ovat meidän puolestamme tehneet. Kaikki isovanhempieni vanhemmat ovat eläneet sodan keskellä ja omalla isopappallani oli kranaatin sirpale selässään vielä kuolinvuoteellaan. Sodassa taistelleiden ajattelu saa minussa heräämään uskomatonta kiitollisuutta ja vaikka näen mielessäni kuinka suurta taakkaa he kantoivat, en usko, että voin koskaan täysin ymmärtää miltä tuntuu kun suomalainen sisukkuus tulee sataprosenttisesti käyttöön.

Taakka vapaan maan puolustamisesta on siirtynyt nyt meille ja voimme vain toivoa, ettei meidän tarvitse kantaa sitä läheskään niin raskaana kuin he sen kantoivat, ja ettei meidän tarvitse koskaan kokea tuota sataprosenttista sisua.

On harmillista huomata, että jotkut pitävät nuoria nykyään vähemmän isänmaallisina. Itse en näe totuutta näiden ajatusten takana, onhan esimerkiksi Suomen nuorten maanpuolustustahto erittäin korkealla. Valitettavasti nykypäivän varusmiehiä saatetaan kuitenkin pitää jopa herkkinä vässyköinä, mikä ei myöskään vastaa totuutta ainakaan omasta näkökulmastani, ja vaikka siinä olisikin jotain perää, se kertoo vain siitä, kuinka etuoikeutettuja olemme, että saamme etsiä itsestämme sitä herkkyyttä. Tämänkin vapaan maan puolesta taistelleet ovat meille mahdollistaneet, eikä se ole itsestäänselvyys.

Kritisoin itse toisinaan maamme epäkohtia, mutta se ei kuitenkaan ikinä tarkoita, että kritiikki kohdistuisi suomalaisuuteen. Olen ylpeästi isänmaallinen, enkä voi sanoa kuvaila kuinka paljon arvostan ja kuinka ikikiitollinen olen sodassa kaatuneiden uhrauksesta meidän puolestamme. Voin kuitenkin luvata, etten anna kunniavelan unohtua.

Aion muistuttaa tuleville sukupolvillekin, että me ollaan ne lapsenlapset, joille uhrauksia tehtiin, että me ollaan ne lapsenlapset, jotka sotilaat piti rintamalla mielessään, ja että me ollaan ne lapsenlapset, jotka eivät saa unohtaa.

Emme ehkä voi täysin ymmärtää, mutta voimme kunnioittaa ja voimme muistaa, ja me kunnioitamme, ja me muistamme.

- kiitos